

I

Ik was het Kanaal overgestoken en stond na een lange treinreis te twijfelen aan mezelf, mijn plan en de mensheid toen ik een man naar me zag wuiven in de hal van Bournemouth Station. Ik stak mijn arm in de lucht en liep naar hem toe: er was geen weg terug. Mijn koffer denderde met een hels kabaal achter me aan, de man reikte me de hand en zei: *'Hazel? Hi, I'm William.'* Ik zette mijn meest verantwoordelijke gezicht op, maar hij nam meteen de koffer van me over en zei dat hij niet veel tijd had.

'This family needs a leader,' zei een jongetje op de achterbank van de gigantische gezinswagen – als het gezin uit nijlpaarden had bestaan had iedereen er nog in gepast.

'Let maar niet op onze mopperpot,' zei William toen hij de auto startte.

'Daar komt ze toch voor, *dad*, om op me te passen?'

Het was een ritje van amper vijf minuten naar het huis van de Pickfords. Ik zat voorin en voelde de blik van het jongetje op de achterbank als een priemende vinger tussen mijn schouderbladen.

'Ze heeft geen blond haar,' zei hij tegen zijn vader. 'Het is bruin.'

‘Was er geen zusje, ook?’ vroeg ik. Ik schrok van mijn eigen stem.

‘Ze spreekt ook raar, hè *dad*.’

‘Elizabeth slaapt, ik wilde haar niet wakker maken voor dat korte ritje,’ zei William tegen mij.

‘Alleen haar naam klopt. *Hazel*.’

En dat was zo. Thuis rook hij naar vieze sokken, maar hier niet: *Hazel*. Ik had een goede naam om naar Engeland te gaan.

We parkeerden voor een groot oud huis. De gevel zat vol gaten, alsof het huis onder vuur had gelegen, en het hout van de ramen was overgroeid met mos. Het had zoveel charme dat het eerder geschetst leek dan gebouwd. In de gang struikelde ik over sportschoenen en William riep dat ik mijn koffer maar moest neergooien waar ik plaats vond. Hij had in zijn mails benadrukt dat de kinderen belangrijker waren dan het stof. Ik had eerst gedacht dat hij het filosofisch bedoelde, maar hij had het echt over het gruis onder kasten en bedden. Hij kon gerust zijn.

Ik rolde mijn koffer tot bij de trap en zag in een flits een meisje met een surfboard onder haar arm. In de keuken bleek het gewoon een strijkplank te zijn, en het meisje de poetsvrouw. William betaalde haar en ze nam afscheid met een stil ‘*Thank you, see you next week.*’

William was groot en liep een beetje voorovergebogen, alsof hij vreesde dat hij anders vast zou komen te zitten tussen vloer en plafond. Hij had een donkerder blik dan op de foto’s die ik had gezien, maar wat vooral opviel was dat zijn achter-

ste uitstak. Ik had nog nooit iemand ontmoet die tegelijk een scherp 007-profiel had én een dikke kont. Het was opmerkelijk, al betwijfel ik of hij het zelf beseftte. Hij keek waarschijnlijk alleen in een spiegel om zijn tanden te poetsen. Van de moeder, Jo, was er maar één vage foto te zien geweest op de site. William liet me snel de keuken, de woonkamer en mijn slaapkamer zien. In looppas daalden we de trap weer af: William moest nog naar zijn werk, maar zou binnen een paar uurtjes terug zijn.

‘En het zusje?’ vroeg ik.

‘Die ligt op de eerste verdieping in de kamer naast de trap. De babyfoon staat aan, je hoort haar wel.’

‘Maar zal ze niet schrikken als ze een onbekend gezicht boven haar bed ziet hangen?’

‘Lizzie? Neehee, dat is ons zonnetje in huis, zij wordt werkelijk altijd blij wakker.’

‘Ja. Maar niet altijd, hoor, *dad*,’ zei Isaac.

Toen de deur achter William dichtsloeg, stond ik oog in oog met het jongetje van acht. Hij staaarde naar mijn T-shirt en zei: ‘Rendieren zijn voor kerst.’

Met zijn ribfluwelen broek en ruitjeshemd zag hij eruit als een miniprofessor; zijn sluike haar lag plat op zijn hoofd alsof het een kale plek moest verbergen. Ik wist zeker dat hij naar een privéschool ging waar alle jongetjes er ongeveer zo uitzagen en hij er dus niet eens om gepest werd. Het maakte mij niets uit, want ik was hier maar voor één ding: B vergeten. ‘Is het goed als ik eerst mijn tas uitpak voor we samen iets gaan doen?’ vroeg ik aan Isaac.

‘Ja,’ zei hij.

Mijn nieuwe kamer was eigenlijk de kamer van Isaac: hij moest zolang bij zijn zusje slapen. Ik ging op het bed staan, kiepte het dakvenster open en keek naar buiten. Achter de tuin lag het kerkhof, chaotische rijen grijze grafstenen die van bovenaf van piepschuim leken. Rechts van de graven was een nieuwe wijk met identieke witte rijtjeshuizen. Er was een wereld, daarbuiten – het was eens wat anders dan het rechthoekige schermpje waar ik de hele reis elke dertig seconden naar had gekeken om te controleren of er geen berichten waren van B. Op een reis van vijf uur waren dat ongeveer zeshonderd teleurstellingen, de laatste honderd niet minder verwoestend dan de eerste. Tijdens het eindeloze staren dacht ik aan alle manieren waarop ik niet zou reageren op een bericht van B. Niet! Ik zou een steen zijn, niet bewegen. Dat zou B leren. Maar die plannen bleken voorbarig. Er kwam geen teken van leven. B was wel voortdurend online, zag ik. Ik kon doodgaan van verdriet, B vond dingen leuk.

Ik zocht de zee in de verte en zag toen iets bewegen in de tuin van de burens: twee jongens die achter twee hondjes aan renden – of was het omgekeerd? Voor ik ze goed kon bekijken, werd er op de slaapkamerdeur geklopt. Dat kon maar één iemand zijn.

‘Kom maar binnen,’ zei ik en ik oefende alvast een glimlach. Isaac schuifelde naar binnen en ging netjes op de rand van zijn eigen bed zitten.

‘Is dat uitpakken?’ vroeg hij en hij keek naar de koffer die ongeopend op het bed lag.

‘Ik keek even uit het raam. Je kunt heel ver zien.’

‘Ja. Vooral het kerkhof,’ zei Isaac.

‘Het is lief dat je je kamer aan mij geeft,’ zei ik.

‘Ja, maar je krijgt hem niet. Het is maar voor even, zegt *dad*. Tot *mum* terug is.’

‘Dat is zo. Het is lief dat ik hem mag lenen, dan.’

‘*You’re welcome.*’

Ik ritste de koffer open, en de zijden jurk die mijn moeder bovenop had gelegd gleed van het bed af als een dier dat wegsloopt. Ik zocht een kleeerhanger, vond er geen en hing hem dan maar aan een haakje. Ik zou de jurk toch niet dragen.

Isaac volgde me met zijn ernstige grote ogen. ‘Wat is je achternaam?’ vroeg hij.

‘Drieghe.’

‘*Degree?*’

‘Nee, Drieghe.’ Ik nam mijn identiteitskaart erbij.

‘*Dreegee,*’ las hij. ‘Wat wil dat zeggen?’

‘Niets.’

‘Ja. Maar alle namen betekenen iets.’

‘Het is vast iets Bijbels,’ zei ik om ervan af te zijn. Ik zou hem niet aan de neus hangen dat Drieghe van ‘bedrieger’ kwam.

‘Ja,’ riep hij. ‘Alles komt uit de Bijbel!’ Hij deed zijn pantoffels uit, sprong op en neer op het bed en scandeerde: ‘*Hazel Dreegee! Hazel Dreegee! You! Are! Hazel Dreegee!*’ Ik voelde me meteen opgenomen in het gezin.

‘Je zusje niet wakker maken, Isaac,’ zei ik met een moederlijke autoriteit terwijl ik dat zusje nog niet eens had gezien.

‘Lizzie slaapt overal doorheen,’ zei hij vaderlijk terug. ‘Zelfs door ruzie.’

Toen de bel ging, stormden Isaac en ik de trap af alsof we al ons hele leven samen hadden doorgebracht. Hij vond mijn haar te bruin en mijn Engels raar, maar verder aanvaardde hij zomaar dat ik zijn leven binnen stapte. Misschien waren alle achtjarigen zo. Ik had niet veel ervaring met kinderen, wist zo goed als niets over ze. Mijn eigen kindertijd had ook maar kort geduurd.

De jongeman voor de deur stelde zich voor als Alec van *Care for Au Pair* en aaide Isaac vluchtig over zijn hoofd. Hij vroeg waar William was en ik legde uit dat die even naar zijn werk was maar zo meteen terug zou zijn. En waar was de moeder nu weer, wilde hij weten. Ik zei dat ik dat niet wist. Hij knikte begripvol maar ik kon wel zien dat hij het bij de minpunten noteerde. Hij liep mee naar mijn slaapkamer, keek door het dakraam ('*nice view*', het kerkhof), vroeg waar de badkamer was, het toilet. Isaac trapte hem bijna op de hielen, zo dicht liep hij achter hem aan, mijn kleine body-guard.

Toen Alec genoeg had gezien, vertelde hij over de Lion's Inn, de ontmoetingsplaats voor de au pairs van Bourne-mouth. 'Er is altijd wel iemand, zul je zien. En als iets niet vlot loopt of je zit met vragen, kom je maar langs. Of ge-

woon om even onder leeftijdsgenoten te zijn, het zit daar vol studenten. Je mag het niet onderschatten, de hele dag met kleine kinderen in de weer zijn. En dan kom je 's avonds gewoon even bijtanken in onze HQ.' Hij lachte zijn extreem witte tanden bloot; er leken er wel dubbel zoveel in zijn mond te zitten als normaal.

'Headquarters,' voegde hij eraan toe, waarschijnlijk omdat ik hem aanstaarde.

'Hoeveel au pairs zijn er dan wel in Bournemouth?' vroeg ik. Het leek me wat overdreven om over *headquarters* te spreken, alsof niemand in deze stad voor zijn eigen kinderen zorgde.

'Nou ja,' zei hij, 'zo'n twintigtal via Care for Au Pair. Maar er zijn nog andere organisaties, *you see*?'

Ik zag het natuurlijk. Deze gespierde jongen waagde zijn kans bij die twintig au pairs, dat was duidelijk. In zijn voorhoofd stond de afdruk van een pet die hij vast in zijn auto had laten liggen – ik had een hekel aan petten. Hij gaf me een plattegrondje met de weg die ik het beste kon nemen vanaf de Lion's Inn als ik 's avonds in het donker naar huis liep. De route had hij er met holle stippen in rode balpen op aangeduid als in een zoekspelletje waarbij een puppy langs de beste weg naar zijn hok moest worden gebracht. Ik kende Bournemouth alleen uit *The Witches* van Roald Dahl: het hoofdpersonage Luke verandert in een muis en op het eind is hij nog altijd een muis. Ik dacht dat er een bladzijde uit het boek was gescheurd.

'Ik ga even verder uitpakken, goed?' zei ik tegen Isaac toen Alec weg was.

'Was dat je baas?' vroeg hij.

‘Nee hoor. Dat was iemand van de au-pairvereniging.’

‘Is mijn vader je baas?’

‘Ik heb geen baas. Ik ben hier gewoon. Om een maand voor jullie te zorgen.’

‘Mum zegt dat iedereen zijn eigen baas is.’

Ik knikte. Alleen ik had sinds de breuk met B niets meer te zeggen over mezelf: stuurloos was ik, en nu aangespoeld op het Engelse vasteland.

‘Maar voor Lizzie geldt het niet. Die is nog te klein om haar eigen baas te zijn.’

Ik zei dat ik nu echt mijn koffer verder ging uitpakken en dat hij tot ik terug beneden was de tv mocht aanzetten.

‘Mag ik ook een boek lezen?’ vroeg hij.

‘Dat mag je,’ zei ik, en om te laten zien dat ik ook principes had voegde ik eraan toe: ‘Als je zus wakker is, ruimen we op en gaan we naar buiten.’ Ik had mijn telefoon op mijn kamer laten liggen als experiment en liep er nu als een verslaafde naartoe: hier ben ik, ik laat je niet in de steek – nooit, weet je! – maar er was niets van B. Ik bleef op het bed zitten met het toestel in mijn warme hand, antwoordde een paar mensen die er niet toe deden (*Laat me iets weten als je aangekomen bent. Je moet goed eten!*), keek nog een keer... niets. Soms bleef een bericht hangen en moest je het een beetje aanmoedigen. Ik hield de telefoon en mezelf paraat, voor als B mij alsnog iets zou sturen, terwijl die kans ondertussen even klein was als de kans op een teken van buitenaards leven. Zo vond Isaac me even later, hypergeconcentreerd naar het donkere scherm starend van wat ik intussen de ufo noemde.

‘Lizzie is wakker,’ zei hij. Ik zat op het bed, staarde hem aan, gooide het toestel in een lade naast het bed waar sokken

van Isaac in lagen. Isaac stak zijn hand uit en nam me mee naar haar kamer, die uitkeek over de straat. Hij wees naar zijn zusje als een veilingmeester naar een matig geprijsd schilderij en zei: ‘Hier ligt ze. Op drie augustus wordt ze één jaar.’

Toen Elizabeth mij en niet haar vader gebogen over haar witgebeitste ledikantje zag staan, keek ze me nieuwsgierig aan en ja, ze lachte. Meer zelfs, ze lachte twee tandjes bloot, zodat ze me ondanks haar schattige kopje toch aan een knaagdier deed denken. Het feit dat haar broertje daar ook stond, leek de mogelijkheid dat ik een *babysnatcher* was volledig uit te sluiten. Ze stak haar armen naar me uit en ik pakte haar als vanuit een oerinstinct onder haar okseltjes beet – het voelde aan alsof ik een zak vochtig cement de lucht in tilde. Ik probeerde niet in te ademen terwijl ik haar verschoonde, daarna nam ik haar op de arm en liep ik naar het venster. Haar billen waren schoon nu, en mals als marshmallows. De blaadjes van een Japanse kers kietelden de ruit, Elizabeth kirde.

‘Zullen we wat frisse lucht binnenlaten?’ vroeg ik aan niemand in het bijzonder, maar Isaac antwoordde: ‘Ja. Maar het raam mag alleen op de kiepstand. Anders kunnen we erdoor vallen, en dan zijn we dood.’ Hij zei het alsof het er elke dag wel eens gebeurde, allemaal samen door het raamgat en dan: *splatsch*, een bloedbad op het trottoir. Het leek me geen slecht vooruitzicht, alles beter dan de leegte op mijn telefoonscherm. Ik kiepte het raam open, nam met mijn vrije hand de dichtgebonden luier mee naar beneden en zei tegen Isaac dat hij alvast de tafel kon gaan dekken. Ik klonk net als mijn moeder, het zou grappig geweest zijn als het niet zo

triest was. Doe dit, doe dat. Doe íéts. Profiteer van het leven, meisje, je bent nog zo jong, je zult nog honderd keer verliefd worden. Nog honderd keer? Dan maak ik er liever meteen een eind aan. Trouwens, wie zegt dat ik verliefd ben? Ik ben iets anders. Iets wat niet bestaat. Dat zeggen ze allemaal, hoor, kindje, zegt ze dan.